

РЕШЕНИЕ

№ 7005

гр. София, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **7171** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на А. Т. Ел Р., чрез адв. М. В. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПAM/ № 2056/08.07.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в 3 група, 2 сектор, в отдел „Пътна полиция“ /ПП/ при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която е наложена ПAM по чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят релевира доводи, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, тъй като не отговаря на изискванията на чл.59, ал.2, т.4 и т.5 АПК, поради липсващи мотиви и недостатъчно индивидуализирана разпоредителната част. Твърди се, че в заповедта липсва изложение на конкретни факти, досежно изискващите се материални предпоставки за прилагане на мярката, което ограничило правото на защита на жалбоподателя. Моли съда да отмени заповедта като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът, не се представява по делото. В писмо с вх. № 27937/26.07.2023 г. с което представена административната преписка, прави възражение за прекомерност

на претендираните разноси от страна на касатора.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 08.07.2023 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA 910838/08.07.2023 г., срещу А. Т. Ел Р., за нарушение по чл.5, ал.3, т.1, пр.2 ЗДвП, за това че на 08.07.2023 г., в 01:10 часа, в [населено място], по [улица]управлявал МПС- „С.“ Б., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на дружество „Позитив 12“ ЕООД, с посока на движение от [улица]към [улица], като на [улица]пред № 2, след употреба на наркотични вещества и техните аналози, установено с техническо средство Дрегер Д. Тест 5000 с фабричен № ARKD 0049, който отчел положителен резултат за кокаин и канабис-25 на проба № 057. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0176586, връчен му срещу подпис на 08.07.2023 г. в 03:40 ч., в който изрично е посочено, че следва да се яви във ВМА, [населено място] до 40 минути. В законоустановения срок срещу АУАН № GA 910838/08.07.2023 г. е постъпило възражение с вх. № УРИ 43320079341/13.07.2023 г. /л.17/ от А. Т. Ел Р., в което се навеждат твърдения, че не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества.

Въз основа на АУАН № GA 910838/08.07.2023 г., е издадена оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 2056/08.07.2023 г., от мл. автоконтрольор в 3 група, 2 сектор, в отдел ПП при СДВР /л.12/, с която на А. Т. Ел Р. е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Видно от резултатите, установени с протоколи от 09.07.2023 г. на Самостоятелна медико-диагностична лаборатория – „Рамус“ ООД, и от 10. 07.2023 г. на Медикодиагностична лаборатория „К.“ при извършените лабораторни изследвания на дадените проби в кръвта и урината на А. Т. Ел Р., не е било установено наличие на наркотични вещества.

По делото е приета административната преписка и допълнително ангажираните от страните доказателства. Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. На основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т.

1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата.

В случая оспорената заповед е издадена от младши автоконтрольор към СДВР, в отдел „Пътна полиция“ С., който е упълномощен със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. /л.26/ да прилага с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл.171, т.1, 2, 2а, 4, 5, б.„а“ и т.6 от ЗДвП, която заповед е издадена на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР, във вр. с чл.172, ал.2 от ЗДвП и заповед №8121з-1524/09.12.2016 г. /л.25/ на зам. министъра на вътрешните работи, упълномощен със Заповед № 8121з-1496/06.12.2016 г. /л.27/ на Министъра на вътрешните работи. При това положение следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в индивидуалния административен акт. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт, поради което доводите на жалбоподателя в тази насока са несъстоятелни.

Съгласно соченото в заповедта правно основание- чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване– до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя, който безспорно е имал качеството на водач на МПС, за това, че на посочената по-горе дата и място управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с тест, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тази връзка, описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка

за законосъобразността на властническото произнасяне. Основанието за прилагането на ПАМ в случая се установява от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, на който органът се позова. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. При това положение настоящият съдебен състав приема, че е налице правно основание за издаване на ЗППАМ, а доводът за липса на фактически и правни основания, респ. мотиви за издаване за неоснователни.

В посочената хипотеза основание за налагане на ПАМ е установеното с средство Дрегер Д. Тест 5000 с фабричен № ARKD 0049, наличие на кокаин и канабис-25 на проба № 057. В случая от доказателствата по делото се установява, че на жалбоподателя е връчен редовно талон за медицинско изследване. Жалбоподателят сочи наличие на медицинско изследване, установяващо благоприятен за него резултат, но следва да се отбележи, че същото е с дата 09.07.2023 г., както и изследване от 10.07.2023 г.

Действително, лицето е било задържано за срок от 24 часа. Видно от представено писмо с УРИ 228000-17192/16.10.2023 г. от ВПД началник 04 РУ-СДВР /л.65/, А. Т. Ел Р. е задържан със заповед за задържане № 22833-648/08.07.2023 г. на основание чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР по данни за извършено престъпление по чл. 343б от НК на 08.07.2023 в 02:45 ч. и е освободен на 08.07.2023 г. в 09:45 ч.

Възражението от страна на жалбоподателя, и невъзможността му да направи изследването, поради обстоятелството, че е бил задържан в 04 РУ е неоснователно, тъй като тази версия остава недоказана. Т. за медицински изследване е връчен на жалбоподателя на 08.07.2023 г. в 03:40 часа. А. Т. Ел Р. е бил освободен от районното управление на 08.07.2023 г. в 09:45 ч. Видно от приложеното като доказателство изследване /л.20/, проба за изследване е взета едва на 09.07.2023 в 10:05:16 ч., или 24 часа и 20 мин. след освобождаването му. Остават голословни и не намират опора в доказателствената маса твърденията, че непосредствено след като е освободен е посетил лаборатория, за да даде проба.

Неоснователно е възражението във връзка със съдържанието на талон № 017658 и отчетените негативни резултати, тъй като наказаното лице не е посетило лаборатория и не е дало проба непосредствено след като е бил освободен от районното управление. Предвид това и защитната му теза, свързана с издаване на талон само за изследване на кръвна проба е неиздържана.

Относно срока за налагане на ПАМ, следва да се има предвид, че съгласно чл.171,т.1,б.“б“ ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката- до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното

производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. В случая в процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага– не повече от 18 месеца, но с оглед законната регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Т. Ел Р. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2056/08.07.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в 3 група, 2 сектор, в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи с която е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: